

Arrest

nr. 67 655 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

(Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in 1363 (21 maart 1984 – 20 maart 1985) in de stad Lalpur van het gelijknamige district in de provincie Nangarhar. U studeerde tien jaar in de provinciehoofdstad Jalalabad om vervolgens twee jaar in Peshawar, Pakistan te studeren. Na uw afstuderen in 2007 keerde u naar Lalpur terug. U startte in Lalpur een privéschool en begon vanaf 1 februari 2008 deeltijds te werken als leraar Engels bij de hulporganisatie People in Need (PIN). Op 30 juli 2008 ging u met een vriend jagen toen u door Talibanstrijders werd ontvoerd. U verbleef samen met uw vriend 27 dagen in een trainingscentrum voor zelfmoordterroristen voor u de kans zag te ontsnappen. U keerde terug naar Lalpur maar besloot al snel Afghanistan te verlaten. Na een verblijf van 25 dagen bij uw oom in Kabul ontvluchtte u op 23 september 2008 Afghanistan om op 9 maart 2009 in België aan te komen, waar u dezelfde dag asiel aanvraagde. Op

29 september 2009 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 28 januari 2010 de weigeringsbeslissing. U verklaarde zich, na deelname aan een hongerstaking, een tweede maal vluchteling op 30 december 2010.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u een paspoort, een bevestigingsbrief, een bundel medische attesten en het originele contract van PIN neer;

B. Motivering

Uw eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Aangezien u geen zicht gaf op uw werkelijke situatie en achtergrond stelde u de asielinstanties in de onmogelijkheid een nood aan bescherming in uw hoofd te beoordelen.

Aan de hand van een paspoort, een bevestigingsbrief, een contract en een bundel medische attesten wenst u in uw tweede asielaanvraag de initiële appreciatie om te buigen. Tevens wijzigt u uw verklaringen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen. Waar u tijdens uw eerste asielaanvraag volhield dat u steeds in Afghanistan vertoefde, stelt u nu dat uw verblijf in Afghanistan onderbroken werd door twee jaar studie in Peshawar, meer bepaald van eind 83 (begin 2005) tot de eerste maand van 86 (21 maart - 20 april 2007).

De nieuwe elementen die u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag voorlegt, zowel de document als de wijziging in uw verklaringen, vermogen de beslissing van uw eerste asielaanvraag echter niet te wijzigen.

Zo dient er immers opgemerkt te worden dat de tijdens uw eerste asielaanvraag opgemerkte manifeste lacunes in uw kennis van uw verklaarde regio zich niet laten verklaren door slechts twee jaar afwezigheid, zoals u heden stelt. Slechts een kleine minderheid van de opmerkingen waarop de weigeringsbeslissing steunt, heeft betrekking op de periode die u in Pakistan zou hebben doorgebracht. Bovendien vertelt u dat u tijdens uw studie in Peshawar regelmatig naar Lalpur terugkeerde (CGVS p.4). Uw poging om, door te stellen dat u van begin 2005 tot maart of april 2007 niet in Lalpur gevestigd was, uw uiterst gebrekkige kennis van de Afghaanse realiteit te verschonen (onder andere de Afghaanse kalender, de districthoofden van Lalpur na 2008, enkele leiders van uw stam, het onderwijsaanbod in uw streek, de papavernietigingscampagnes na uw beweerde terugkeer uit Pakistan,... zoals aangetoond in de weigeringsbeslissing), mist elke grond.

Ook doorheen uw verklaringen tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag slaagt u er niet uw aangepaste versie van uw opeenvolgende verblijfplaatsen aannemelijk voor te stellen. Hoewel u voor studies in Peshawar zou hebben verbleven, kan u de schooljaren die u daar doorbracht niet in de tijd weergeven. Zo weet u niet wanneer het schooljaar van het elfde jaar in Peshawar begon. Evenmin kan u preciseren wanneer u in Peshawar afstudeerde (CGVS p.5). Het tijdstip waarop u zich in Peshawar ging vestigen, kan u slechts aanduiden met "de laatste maanden van het jaar 1383". Als u vervolgens gevraagd wordt welke de laatste maanden van het jaar zijn verbaast u met de opsomming gaus, dalwa en hoet (CGVS p.4). U, die tien jaar in een school in Jalalabad zou hebben gestudeerd om vervolgens van een Afghaanse school in Peshawar af te studeren en zelfs als leraar zou gewerkt hebben in Lalpur, bent blijkbaar niet van op de hoogte van de maand djedi, die zich tussen de maanden quas en dalwa in nestelt. Ook op de vragen die polsen naar uw kennis van de situatie in Lalpur omstreeks uw verklaarde verhuis en terugkeer uit Pakistan kan u niet correct antwoorden. Zo kent u de naam niet van het districtshoofd van Lalpur bij uw vertrek naar Pakistan (CGVS p.4). Ook mag het verbazen dat volgens u de Afghaanse presidentsverkiezingen een maand tot anderhalve maand na uw verhuis naar Peshawar plaatsvonden, waardoor u van Pakistan moest afkomen om te stemmen (CGVS p.4). In werkelijkheid vonden de presidentsverkiezingen plaats begin oktober 2004, nog voor uw verklaarde vertrek naar Pakistan. Voorts is het veelzeggend dat u, die beweert in Lalpur gestemd te hebben voor de parlementsverkiezingen, deze parlementsverkiezingen eveneens omstreeks uw verhuis naar Pakistan situeert, samen met de presidentsverkiezingen (CGVS p.4,5). Dat de parlementsverkiezingen een jaar later plaats vonden, midden in de periode die u in Peshawar doorbracht, is u blijkbaar ontgaan.

Indien u na een initiële weigeringsbeslissing en een hongerstaking besluit om de asielinstanties de ware toedracht over uw opeenvolgende verblijfplaatsen voor uw komst naar België toe te lichten, kan verwacht worden dat u geloofwaardige verklaringen aflegt om uw nieuwe beweringen te ondersteunen.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat er andermaal geen geloof kan worden gehecht aan uw nieuwe verklaringen omtrent uw afkomst en achtergrond.

De documenten die u neerlegt in uw tweede asielaanvraag kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Documenten kunnen immers slechts weerhouden worden indien zij geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Zo kan er noch aan het neergelegde contract noch aan de bevestigingsbrief enige waarde worden toegekend. Immers, de grote mate van corruptie in Afghanistan maken dat valse documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn. Het paspoort werd u slechts afgeleverd op basis van uw taskara en drie checkvragen, waarvan u er overigens twee foutief beantwoordde tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS p.2). Het document zou hoogstens als bewijs voor uw verklaarde geboorteplaats, zijnde de provincie Nangarhar, kunnen gelden, maar kan zich alleszins niet uitspreken over uw verblijfplaatsen doorheen uw leven. De medische attesten kunnen niet in overweging genomen worden daar ze er geen gewag van maken dat uw aandoeningen enige invloed zouden hebben op het verloop van of de vaststellingen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat u uw afkomst en reële situatie wederom niet aannemelijk weet te maken. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, echter onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke familiale situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie in eventuele derde landen. Een kandidaat-vluchteling heeft nochtans de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreken bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet) en van artikel 28 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

De uiteenzetting van het middel luidt als volgt :

“II. IN RECHTE: Schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van het artikel 28 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht van 16 juli 2004.

De beslissing CGVS stelt in feite dat:

1. De gewijzigde verklaringen van verzoeker over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen, m.n. zijn ruim 2-jarig verblijf in Peshawar, de lacunes over zijn beweerde afkomst uit Lalpur niet afdoende kunnen verklaren.
2. De verklaringen van verzoeker over zijn verblijf in Pakistan zelf zijn ook vaag zodat zijn werkelijke opeenvolgende verblijfplaatsen niet aannemelijk worden gemaakt.
3. Bevestigingsbrief en paspoort dat verzoeker voorleggen zijn niet van aard om deze vaststellingen te doen omdraaien. Geen informatie over werkelijke verblijfplaats doorheen het leven.

1. verblijf in Peshawar kan wel degelijk een aantal mistastingen van 1ste asielaanvraag rechtzetten

2. nogal contradictorisch om geen geloof te hechten aan verblijf in Pakistan, want redenering van het CGVS lijkt juist te zijn dat hij gedurende een langere periode niet in Lalpur verbleef. Bovendien niet alle vragen relevant, en verkiezingen geen objectieve informatie in dossier CGVS.

3. stelling doet afbreuk aan artikel 28 WIPR, geheel van documenten en verhaal doet wel degelijk vaststellen dat verzoeker uit Afghanistan afkomstig is, en meerbepaald van de streek waar hij beweerde te wonen. Geheel van verklaringen niet dermate ongeloofwaardig. Ook zo dat de school waarvan werd vermoed dat ze in Peshawar was, dat ook blijkt te zijn.

Eerste onderdeel: over het verblijf van verzoeker in Lalpur in het licht van zijn nieuwe verklaringen

1.

Het CGVS stelt dat de lacunes in verzoekers verklaringen m.b.t. de kennis van de regio Lalpur zich niet laten verklaren door slechts twee jaar afwezigheid. Daarbij wordt dan verwezen naar een aantal vermeende lacunes die werden vastgesteld tijdens zijn eerste asielaanvraag en die werden besproken in de eerste beslissing van het CGVS.

Nochtans blijkt uit een studie van deze eerste beslissing van het CGVS dat een aanzienlijk deel van de vragen die toen werden gesteld betrekking hadden op de periode vanaf begin 2005, m.a.w. vanaf de periode dat verzoeker volgens zijn verklaringen niet vaak meer heeft verbleven in de stad Lalpur.

Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij vanaf begin 2005 tot ongeveer de maand april 2007 in Pakistan zou hebben verbleven, en dat hij in juli 2008 door Talibanstrijders werd ontvoerd.

M.a.w. vanaf 2005 tot op vandaag heeft hij slechts ruim één jaar, van april 2007 tot en met juli 2008 in Lalpur verbleven.

De kennisvragen van deze regio van tijdens de eerste asielaanvraag betroffen echter grotendeels deze periode

Zo kon verzoeker de figuur van Merza Mohmaamad, het districtshoofd van de periode van zijn vertrek uit Lalpur in augustus 2008 wel situeren, maar niet de twee daaraan voorafgaande districtshoofden, Eng Shoukrullah en Abdol Mohammad Zafari. Uit de eerste beslissing blijkt dat zij districtshoofd waren in de periode waarvan verzoeker nu verklaarde in Pakistan te hebben verbleven.

Het klopt weliswaar dat hij Sardar Khan niet kon situeren, maar deze bleek reeds voor 2002 districtshoofd te zijn geweest, toch al een aanzienlijk tijd geleden. De figuur Mirwais kon verzoeker wel situeren als districtshoofd, al dacht verzoeker blijkbaar verkeerdelijk dat dit een Taliban-figuur was, quod non.

Het klopt weliswaar dat het CGVS een zekere appreciatiemarge heeft om de geloofwaardigheid van de verklaringen van een asielzoeker te evalueren, doch in het licht van de nieuwe informatie van verzoeker, blijkt dat zijn kennis over de districtshoofden uit de periodes waarvan hij verklaarde in Lalpur te verblijven, best meevalt, en alleszins niet toelaten om te stellen dat het uitgesloten is dat hij daar verbleven heeft.

Ook de verwijzing naar verzoekers onwetendheid over de papaververnietigingscampagne in Lalpur in 2007 in de huidige negatieve beslissing van het CGVS is niet erg overtuigend, aangezien het niet uit te sluiten valt dat verzoeker toen in Peshawar verbleef. Bovendien is hij zelf niet als landbouwer actief geweest.

2.

Verzoeker erkent dus wel dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag dus zijn verblijf in Pakistan heeft verzwegen, dit op grond van raad die hem werd gegeven door personen uit de Afghaanse gemeenschap in België. Verzoeker ziet nu in dat hij deze raad beter niet had opgevolgd.

Een deel van de beslissing van het CGVS omtrent zijn eerste asielaanvraag blijkt in het licht van deze nieuwe informatie dan ook correct te zijn, zoals verzoekers vage verklaringen over het schoolaanbod in het district Lalpur, en het vermoeden dat de school "Al-Khidmat Foundation" effectief een school uit Peshawar is en niet uit het district Lalpur. Verzoeker zat daar duidelijk in de knoop met het feit dat hij in Peshawar heeft verbleven en heeft zich daardoor tegengesproken.

Hoewel het klopt dat verzoeker zich niet louter achter psychische ziektes kan verschuilen om de waarheid achter te houden, blijkt niettemin uit het attest van therapeut D. van 16 september 2009 dat verzoeker lijdt aan posttraumatisch stress en met bijzonder veel angst kampt. Dit kan zijn foutieve verklaringen ten tijde van zijn eerste asielaanvraag niet goedpraten, maar misschien wel mede verklaren.

3.

Verzoeker betwist echter zijn gebrekkige kennis van de Afghaanse kalender.

Het loutere feit dat verzoeker op de vraag: "wat zijn de laatste maanden van het jaar", de vierde laatste maand (qaus) en de twee laatste maanden (dalwa en hoet) opsomt, en daarbij niet de derde laatste maand (djedi) geeft, is allerminst overtuigend om deze "vaststelling" te schragen.

Bovendien antwoordt hij blijkbaar wel correct op de andere vragen over de Afghaanse kalender (bv. over de maanden van het warme seizoen op p. 4 van het gehoorverslag) of kan geeft hij minstens blijk van een spontaan gebruik van de Afghaanse kalender (nl. de maand sumbula, eveneens op p. 4 van het gehoorverslag).

Het betrof een open vraag waarna bovendien geen bijkomende vraag tot precisering werd gesteld.

Tweede onderdeel: Omtrent het verblijf van verzoeker in Peshawar

1.

Het CGVS stelt in de huidige bestreden beslissing dat verzoeker zijn verblijf in Peshawar in de door hem aangehaalde periode.

De argumenten die daarvoor worden aangehaald zijn echter niet bijzonder overtuigend.

Het klopt weliswaar dat verzoeker het antwoord schuldig blijft op de vraag wie het districtshoofd in Lalpur was ten tijde van zijn vertrek naar Peshawar, maar hij kan wel enkele andere districtshoofden én de provinciegouverneur van Nangarhar opnoemen, zodat daaruit allerminst kan worden afgeleid dat zijn kennis hieromtrent niet afdoende is.

Het klopt evenzeer dat verzoeker noch de parlements- noch de presidentsverkiezingen goed in tijd weet te situeren. De overige informatie die hij hieromtrent geeft is echter wel relevant (zoals de personen die

zich kandidaat stelden voor beide verkiezingen, hetgeen kennelijk het niveau van ingestudeerde kennis overstijgt).

2.

Bovendien is het vreemd en ergens contradictorisch dat het CGVS twijfelt aan verzoekers verblijf in Pakistan, nu het CGVS juist steeds vermoedens uitte over het feit dat verzoeker steeds in Lalpur zou hebben gewoond. Nu verzoeker erkent dat dat niet het geval is, en dat hij effectief in peshawar heeft verbleven (zoals het CGVS ten andere in de beslissing m.b.t. de eerste asielaanvraag perfect heeft kunnen reconstrueren aan de hand van verzoekers schooldiploma) wordt ook dit verblijf in vraag gesteld.

Derde onderdeel: omtrent de documenten die verzoeker bijbrengt

1.

Het CGVS kent maar een beperkte waarde toe aan het paspoort, aangezien dit louter zou zijn uitgereikt op grond van verzoekers eigen verklaringen.

Nochtans heeft verzoeker aan de Afghaanse ambassade zijn taskara (die in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd neergelegd) overhandigd, die door deze instantie kennelijk als voldoende waarachtig werd beschouwd, aangezien op grond van de daarin vermelde gegevens een paspoort werd uitgereikt.

Het klopt dat verzoeker een aantal "checkvragen" moest oplossen bij de Afghaanse ambassade, en dat hij op twee van die vragen tijdens zijn eerste asielgehoor geen correct antwoord kon geven.

Klaarblijkelijk kon verzoeker dat wel nu hem door de Afghaanse ambassade wel een paspoort werd uitgereikt. Eerder dan een reden om de geloofwaardigheid van het paspoort daarvoor in twijfel te trekken, lijkt dit juist te bevestigen wat voor een stresserende aangelegenheid een gehoor bij het CGVS is, a fortiori voor iemand als verzoeker die een posttraumatische stresservaring heeft en bijzonder angstig is.

2.

Wat er ook van zij, verzoeker heeft een echt Afghaanse paspoort bijgebracht, waarvan de authenticiteit niet in twijfel kan worden getrokken.

Uit niets blijkt immers dat het CGVS een onderzoek zou hebben gevoerd naar waarachtigheid van het document.

Zodoende is het artikel 28 Wetboek Internationaal Privaatrecht onverminderd van toepassing, dat stelt:

" 1. Een buitenlandse authentieke akte strekt in België tot bewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid die de akte heeft opgesteld, indien zij tegelijk voldoet

1° aan de voorwaarden die deze wet stelt aan de vorm van de akten; en

2° aan de voorwaarden voor de echtheid ervan volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld.

De vaststellingen gedaan door de buitenlandse overheid worden niet in aanmerking genomen voor zover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

§2. Het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid mag met alle bewijsmiddelen worden aangebracht."

Het CGVS brengt geen enkel tegenbewijs bij, zodat de bewijswaarde van het paspoort niet in twijfel kan worden getrokken, hetgeen het CGVS in de bestreden beslissing minstens op impliciete wijze wel doet (nl. door de manier waarop het paspoort werd afgeleverd in vraag te stellen en door voorbehoud te maken bij de informatie die uit het paspoort kan worden afgeleid).

3.

De gegevens uit het paspoort worden overigens bevestigd door de vervangende geboorteakte die verzoeker in het kader van huidig verzoekschrift bijbrengt (stuk 3B) en waarop het artikel 28 Wetboek Internationaal Privaatrecht eveneens van toepassing is.

Uit deze documenten blijkt dan ook op onomstotelijke wijze dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft en geboren werd in Lalpur in de provincie Nangarhar.

4.

De toekenning van een status, weze het deze van vluchteling of de subsidiaire bescherming, moet genomen worden in het licht van de toekomstige situatie, met als criterium (dat uiteraard verschilt in het kader van beide bescherminstatuten) of verzoeker veilig kan terugkeren naar het gebied waar hij vandaan komt.

Ook nu blijkt dat verzoeker ruim twee jaar, of - indien men daaraan geen geloof zou kunnen hechten, nog langer — in Pakistan zou hebben verbleven, dan nog dient zijn nood aan bescherming te worden geëvalueerd in het kader van zijn nationaliteit en de plaats waarheen hij kan worden teruggestuurd.

Voor zoveel als nodig wijst verzoeker er op dat de notie "veilig derde land" uit het voormalige artikel 52 van de Vreemdelingenwet niet meer geldt in de Belgische wetgeving. Zelfs indien verzoeker "recent", d.w.z. in een periode van (on)bepaalde duur, veilig in een derde land zou hebben verbleven, dit niet kan

worden gebruikt als argument voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, ook niet op impliciet wijze, om verzoeker een beschermingsstatus te ontzeggen.

In casu blijkt uit het paspoort en de geboorteakte van verzoeker ontegensprekelijk dat hij de Afghaanse nationaliteit en dat hij minstens afkomstig is uit Lalpur. Dit is dan ook de regio waarnaar verzoeker naar verwachting zal moeten terugkeren bij gebreke aan bescherming.

Daarna is de vraag aan de orde of verzoeker eventueel een binnenlands vluchtalternatief heeft.

Zowel uit de eigen informatie van het CGVS (die werd toegevoegd aan het administratief dossier) als uit de UNHCR Eligibility Guidelines blijkt echter dat dit voor personen afkomstig uit de provincie Nangarhar allerm minst evident is en dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

5.

Verzoekers afkomst, en zelfs recente verblijf kan ook afgeleid worden uit de bevestigingsbrief die hij naar vorebrengt, en die werd opgesteld door de districtscheffs en de maliks, én uit het originele contract met de organisatie People in Need dat verzoeker neerlegt.

De echtheid van de brief wordt betwijfeld. Die twijfel wordt gemotiveerd met de gemeenterm "de grote mate van corruptie in Afghanistan". Dit is een catch all die elk document afkomstig uit Afghanistan per definitie verdacht maakt.

De echtheid van het contract wordt in de nieuwe bestreden beslissing niet eens besproken.

Een gegronde reden voor het niet-geloof van deze documenten wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen echter niet gegeven. Nochtans zijn deze documenten mogelijks doorslaggevend om de echtheid van het asielrelaas te achterhalen.

Zodoende vordert verzoeker in hoofdorde dat de bestreden beslissing wou worden vernietigd en dat het dossier zou worden teruggestuurd naar het CGVS voor verder onderzoek op dit punt.

6.

Ondergeschikt vordert verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De naar voregebracht identiteitsdocumenten doen elke twijfel over verzoekers identiteit, nationaliteit en initiële afkomst teniet.

Om die reden alleen dient verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, zoals uiteengezet onder de paragrafen 1-4 van het derde onderdeel van het middel.

Bovendien blijkt uit de beschouwingen uiteengezet onder de eerste twee onderdelen van het middel dat het CGVS in zijn beoordeling wel erg sceptisch is geweest ten aanzien van verzoekers verklaringen, aangezien uit deze verklaringen allerm minst blijkt dat verzoek er niet recent in Lalpur zou hebben verbleven, voorzover dit laatste al een pertinent criterium zou zijn om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. "

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door hem voorgehouden asielrelaas voorgehouden bij zijn eerdere asielaanvraag, met dien verstande dat hij zijn verklaringen herzielt voor wat betreft zijn eerder voorgehouden ononderbroken verblijf in Afghanistan. Verzoekers initieel voorgehouden asielrelaas werd door verwerende partij bij beslissing van 29 september 2009 ongelooftwaardig bevonden, onder meer wat zijn verblijf in Afghanistan betreft, waardoor aan verzoeker de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Bij het beroep tegen deze beslissing oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 37 796 van 28 januari 2010 eveneens dat het voorgehouden relaas niet geloofwaardig is.. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat aan verzoekers beweerde verblijfplaatsen geen geloof kan worden gehecht omdat onder meer uit de door verzoeker voorgelegde en gemanipuleerde documenten is gebleken dat verzoeker tijdens zijn jarenlange scholing in Pakistan verbleef. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest. Verzoeker kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Immers, eens hij een beslissing heeft genomen over een bepaalde asielaanvraag, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Met andere woorden : de Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in arresten met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoekers relaas voorgehouden bij zijn eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.3. De nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Niettegenstaande de vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag volstrekt niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht die op hem rust, is het feit dat verzoeker thans aangeeft dat hij op aanraden van anderen zijn verblijf in Pakistan zou hebben verzwegen, te dezen dan ook niet relevant, net zomin als verzoekers beschouwingen over de niet-toepasselijkheid van de notie 'veilig derde land', die hier niet aan bod komt. Evenwel dient erop gewezen dat verzoekers verblijf in Peshawar hem er niet van kan ontslaan aannemelijk te maken uit welke regio in Afghanistan hij dan wel afkomstig zou zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens ook dat rekening werd gehouden met verzoekers gewijzigde verklaringen over zijn opeenvolgende plaatsen van verblijf. Immers, zowel wat de gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin betreft, als wat de subsidiaire bescherming betreft, is het noodzakelijk dat, teneinde de daadwerkelijke nood aan bescherming te kunnen objectiveren en evalueren, de asielzoeker duidelijkheid verstrekt over zijn verblijfplaats(en) in het land van herkomst. Specifiek overigens wat de situatie als voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict betreft, moet de asielzoeker enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Daartoe is het noodzakelijk dat de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst worden aangetoond om uit te sluiten dat verzoeker gelet op artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, afkomstig zou zijn uit een streek waar geen risico aanwezig is. De asielzoeker kan dus geenszins volstaan met een verwijzing naar zijn nationaliteit, daargelaten de vraag of die vaststaat.

2.4. In casu stelt de bestreden beslissing dat reeds naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van verzoeker werd aangetoond dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over zijn beweerd verblijf in Afghanistan. In het kader van zijn tweede asielaanvraag slaagt verzoeker er niet in zijn aangepaste versie van zijn opeenvolgende verblijfplaatsen (zijn verblijf in Afghanistan zou onderbroken zijn door twee jaar studie in Peshawar) aannemelijk voor te stellen en kan er andermaal geen geloof worden gehecht aan zijn nieuwe verklaringen omtrent zijn afkomst en achtergrond. De documenten die verzoeker voorlegde (paspoort, een bevestigingsbrief van de stamhoofden van Lalpur, een contract en een bundel medische attesten) herstellen volgens de bestreden beslissing de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet.

2.5.1. Verzoeker erkent thans dat zijn verblijf in Afghanistan werd onderbroken door twee jaar studie in Peshawar, meer bepaald sinds begin 2005 tot maart-april 2007, en doet gelden dat na een studie van de eerste beslissing van het Commissariaat- generaal, blijkt dat een aanzienlijk deel van de vragen die toen werden gesteld betrekking hadden op de periode vanaf begin 2005, met andere woorden vanaf de periode dat verzoeker volgens zijn verklaringen niet vaak meer heeft verbleven in de stad Lalpur. Vanaf 2005 tot op vandaag heeft hij slechts ruim één jaar verbleven, van april 2007 tot en met juli 2008 in Lalpur. De kennisvragen van deze regio van tijdens de eerste asielaanvraag betroffen grotendeels deze periode, zo stelt hij.

2.5.2. Enerzijds moet worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn tweede asielaanvraag verklaarde dat hij tijdens zijn studies in Peshawar regelmatig zou zijn teruggekeerd naar Lalpur (gehoorverslag CGVS, adm.doss. stuk 4, p 4), "soms eens per maand, eens per anderhalve maand of eens per 5 maanden". In die optiek is het niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van de belangrijke feiten die zich in zijn regio van herkomst zouden hebben gemanifesteerd. Verzoekers argument dat zijn afwezigheid zijn onwetendheden zou kunnen verklaren, gaat dan ook niet op. Bovendien stelt de Raad vast dat naar aanleiding van die eerste asielaanvraag onder meer al werd vastgesteld dat verzoeker na zijn studies in Lalpur onder meer een privéschool zou hebben uitgebaat, bij gebrek aan een gewone school aldaar –de dichtstbijzijnde middelbare school aldaar zou zich 35 kilometer verderop bevinden- en dat hij aldaar een eerste studiesysteem op poten zette. Later in zijn verklaringen stelde verzoeker dan weer dat er reeds een lyceum aanwezig was. Verzoekers verklaringen over de aanwezigheid van scholen Lalpur leidt ertoe, zeker gezien zijn profiel, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijf aldaar te ondermijnen. Ook verzoekers onwetendheid over het oogsten van papaver, terwijl zijn broer teler was, en de overstromingen in de streek (gehoorverslag CGVS 1^e asielaanvraag, administratief dossier mapje eerste AA, stuk3, p 6 en 14). Verder werd in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag reeds vastgesteld dat zijn kennis van de Afghaanse kalender uiterst gebrekkig was, hetgeen zijn voorgehouden verblijf in Lalpur, andermaal in het licht van verzoekers

voorgehouden profiel als leraar, volstrekt ondermijnt. Ook naar aanleiding van verzoekers huidige asielaanvraag werd overigens deze gebrekkige kennis vastgesteld, zoals dat ook in de bestreden beslissing werd weergegeven. Verzoeker meent wel dat het feit dat hij in zijn opsomming van de laatste maanden van het jaar de maand djedi vergeet, niet overtuigt om een gebrekkige kennis van de Afghaanse kalender aan te tonen, temeer nu hij op een aantal andere vragen wél kon antwoorden én hij blijk heeft gegeven van een spontaan gebruik van de Afghaanse kalender. Hij kan hierin niet worden bijgetreden. Enerzijds is het volstrekt onaannemelijk dat iemand die zichzelf een profiel als leraar in Lalpur toemeet er niet toe in staat is een correcte opsomming te geven van de laatste maanden van het jaar, anderzijds kan er nog op worden gewezen dat naar aanleiding van de eerste asielaanvraag reeds werd vastgesteld dat verzoeker, niettegenstaande hem dat uitdrukkelijk werd gevraagd, niet de Afghaanse kalender gebruikte, maar haast uitsluitend de westerse, zodat doorheen verzoekers asielaanvragen bezwaarlijk kan worden gesproken over een "spontaan" gebruik van de Afghaanse kalender. De kennis die verzoeker dan wel zou hebben gehad, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

2.5.3. Verzoeker kan zich dus geenszins verschuilen achter zijn verblijf in Peshawar om de door hem geëtaleerde en hier aangehaalde onwetendheden omtrent zijn verblijf in Lalpur in de door hem aangegeven periode, met name voor en na zijn studies in Peshawar, in een ander daglicht te stellen. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoekers gewijzigde verklaringen de eerder vastgestelde geloofwaardigheid omtrent zijn verblijf in Lalpur niet kunnen ombuigen. Daarbij komen nog de vaststellingen in de huidige bestreden beslissing, dat hij niet precies blijkt te weten wanneer hij zich vestigde in Pashawar, wanneer het elfde schooljaar begon en wanneer hij afstudeerde, die verder afbreuk doen aan verzoekers verklaringen en dat verzoeker verkeerdelijk verklaarde dat de presidentsverkiezingen plaatsvonden een maand tot anderhalve maand na zijn verhuis naar Peshawar, waardoor hij naar Lalpur moest terugkeren om te stemmen, terwijl de presidentsverkiezingen plaatsvonden in oktober 2004, voor zijn verklaarde vertrek naar Peshawar. Het is volstrekt onaannemelijk dat verzoeker hieromtrent geen correcte verklaringen zou kunnen afleggen, precies omwille van het feit dat hij beweerde speciaal te zijn teruggekeerd om te stemmen. Ook de parlamentsverkiezingen situeerde verzoeker verkeerd in de tijd, samen met de presidentsverkiezingen, terwijl die in werkelijkheid een jaar later plaatsvonden. Van iemand met het opleidingsprofiel van verzoeker mag worden verwacht dat hij een onderscheid kan maken tussen presidents- en parlamentsverkiezingen, zodat het feit dat hij ze rond hetzelfde ogenblik situeert, niet aannemelijk is en verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verblijfplaatsen, net zoals de vaststelling dat verzoeker de naam van het districtshoofd van Lalpur rond zijn verhuizing naar Peshawar niet kende. Met de verwerende partij moet dan ook worden geoordeeld dat verzoekers stelling dat hij vanaf 2005 tot maart of april 2007 niet in Lalpur gevestigd was en dit zijn gebrekkige kennis van de Afghaanse realiteit verschoont, niet kan worden aangenomen. Dat verzoeker wél kon antwoorden op een aantal vragen, doet niets af aan de zwaarwichtige vaststellingen van de verwerende partij.

2.6.1. In het kader van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker voorts een aantal nieuwe stukken neer, met name een paspoort, een bevestigingsbrief van de stamhoofden van Lalpur, een origineel arbeidscontract van PIN en een aantal medische attesten.

2.6.2. Wat betreft het neergelegde Afghaanse paspoort, en daargelaten de vraag of dit verzoekers nationaliteit kan aantonen, gezien de bevindingen in de bestreden beslissing, dient erop gewezen, zoals reeds eerder werd gedaan, dat verzoekers nationaliteit op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Meer in het bijzonder, wat betreft de nood aan bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), weze herhaald dat het noodzakelijk is dat de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst worden aangetoond om uit te sluiten dat verzoeker gelet op artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, afkomstig zou zijn uit een streek waar geen risico aanwezig is. Verzoeker toont niet aan dat de gegevens op zijn paspoort de eerder gedane bevindingen met betrekking tot zijn ongeloofwaardig verblijf in Lalpur zou kunnen ombuigen, en zijn beschouwingen omtrent de bewijswaarde ervan, mede in het licht van artikel 28 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, doen daaraan geen afbreuk. Immers, zoals in de bestreden beslissing, gesteld, zou het hoogstens als bewijs kunnen gelden voor verzoekers geboorteplaats, maar niet voor zijn opeenvolgende verblijfplaatsen. Deze vaststelling op zich volstaat om te kunnen oordelen dat het paspoort verzoekers ongeloofwaardigheid aangaande zijn verblijf in Afghanistan niet kan ombuigen. De overige beschouwingen die door de beide partijen worden gewijd aan dit stuk, zijn derhalve niet relevant voor de beoordeling ervan.

2.6.3. Met betrekking tot de verklaring van de stamhoofden van Lalpur en het contract van People in Need werd reeds in het arrest nr. 37 796 van 28 januari 2010 vastgesteld dat deze documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben in zoverre zij geloofwaardige verklaringen vergezellen, hetgeen niet het geval is. Bovendien dient gewezen op het in de bestreden beslissing gestelde, met name dat valse documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. Dit wordt niet door verzoeker ontkend. In tegenstelling tot wat verzoeker overigens nog doet gelden, diende de verwerende partij in de huidige context geen verder onderzoek te voeren naar de echtheid van deze stukken. Zoals reeds gesteld kan een nieuwe asielaanvraag immers niet dienen om de elementen die reeds in het vroegere arrest van de Raad werden beoordeeld andermaal te beoordelen en bovendien kan ook om andere redenen dan de vastgestelde valsheid van een stuk aan dit stuk bewijswaarde worden ontzegd.

2.6.4. Wat betreft de door verzoeker bijgebrachte medische attesten dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat, in zoverre verzoeker ze zou willen aanwenden om de bevindingen gedaan naar aanleiding van de eerste asielaanvraag in een ander daglicht te stellen, de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet kan worden aangewend om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerdere asielaanvraag. In de mate dat hij de attesten zou willen bijbrengen om de aard van zijn verklaringen naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag toe te lichten, blijken deze wel melding te maken van PTSD, maar is er geen enkele indicatie voorhanden waaruit zou moeten blijken dat de aandoeningen waarmee verzoeker kampt hem ervan zouden weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen. Dit blijkt overigens ook nergens uit het gehoorverslag.

2.7. Verzoeker legt in het kader van de huidige beroepsprocedure drie stukken neer : een attest van de Afghaanse ambassade te Brussel van 28 april 2011 waaruit blijkt dat het voor verzoeker onmogelijk is zijn originele geboorteakte voor te leggen, een vervangende geboorteakte opgesteld door de Afghaanse ambassade te Brussel op 28 april 2011 en een attest van therapeute Drion van 2009. Het laatstvermelde attest werd reeds bijgebracht voor de verwerende partij en hierboven reeds beoordeeld. Het attest van de ambassade is louter een verklaring dat verzoeker niet over een originele geboorteakte kan beschikken waarbij een vervangende geboorteakte werd uitgeleverd. Deze vervangende geboorteakte uitgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel, zegt niets over verzoekers verblijf in Nangarhar (Lalpur) maar stelt louter dat verzoeker er is geboren, hetgeen niet ter discussie is. Uit hetgeen voorafgaat blijkt echter dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn leefwereld en het centrum van zijn belangen in Afghanistan zich situeerde in Lalpur. Verzoeker kan zich dan ook niet beroepen op de situatie aldaar teneinde zijn nood aan subsidiaire bescherming te ondersteunen. Immers is verzoeker er niet in geslaagd om enig verband aannemelijk te maken tussen zijn persoon en de toestand in Lalpur, zoals hierboven is uiteengezet. Het feit dat hij als asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan bescherming. Verzoekers beschouwingen over een intern vlucht- of vestigingsalternatief zijn niet relevant, nu dit geen motief uitmaakt van de bestreden beslissing, noch van het onderhavige arrest.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter,

dhr. T. VALGAERTS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. WIJNANTS